

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse ve věci

žalobce: **Ing. P. C.**, narozen „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Generální ředitel Generálního ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2016, č. j. 33017-5/2016-900000-302,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 20. 9. 2016, č. j. 33017-5/2016-900000-302, jímž žalovaný v řízení o odvolání žalobce změnil rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „ředitel celního úřadu“) ze dne 14. 6. 2016, č. j. 51929-11/2016-620000-6, o kázeňském trestu za dva kázeňské přestupky tak, že jeho výrok nahradil novým zněním, jímž byl žalobce za použití § 50 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 30. 9. 2016 (dále jen „zákon o služebním poměru“) uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v tom, že dne 6. 4. 2016 při své e-mailové komunikaci se společností DoorHan s. r. o., sídlem Královský vrch 2018, 432 01 Kadaň, použil větu „Nepřekvapuje mne, že pan H. sděluje o celnících nepravdivé údaje.“, kterou pan M. H. (*z důsledku zjevné chyby v psaní je ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno křestní jméno M., pozn. soudu*) ve svém podání ze dne 12. 4. 2016 považuje za poškozování svého dobrého jména u společnosti DoorHan s. r. o. (*žalobce na mnoha místech uvádí společnost DoorHan Europe s. r. o., soud bude pro přehlednost v dalším textu uvádět jen „DoorHan“*), čímž porušil služební povinnost uvedenou v § 45 odst. 1 písm. a) a e), ve spojení s § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, v § 18 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o celní správě“) a v čl. 6 písm. d) služebního předpisu č. 24/2014 Pravidla vzhledu, chování, služební kázně a služební zdvořilosti, a to v úmyslu nepřímém, když o možném porušení povinností vyplývajících z uvedených předpisů věděl a byl s ním pro takový případ srozuměn. Za uvedené jednání byl žalobci podle § 51 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest – písemné napomenutí. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí ředitele celního úřadu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že dne 29. 4. 2016 podal námitky proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu z ústního jednání ze dne 18. 4. 2016, č. j. 44954-3/2016-620000-01, které bylo nařízeno za účelem prošetření stížností pana M. H. na nevhodné chování žalobce, a proti kontrolním zjištěním uvedeným v protokolu z ústního jednání ze dne 18. 4. 2016, č. j. 36436-4/2016-620000-01, které bylo nařízeno za účelem prošetření stížnosti sepsané dne 4. 2. 2016 vrchním ministerským radou Ministerstva financí Mgr. J. R. ve formě úředního záznamu. Žalobce podotkl, že nikdo z uvedených osob mu ke stížnostem na jeho nevhodné chování nic bližšího nesdělil. Zdůraznil, že se před konáním ústního jednání nedozvěděl, za jakým účelem, v jaké věci a kterým orgánem bylo ústní jednání nařízeno. Nedozvěděl se o tom, proč nemohl využít svého práva vzdát se účasti na ústním jednání, kteří další účastníci řízení byli vyzváni k účasti na ústním jednání a z jakého důvodu mu před konáním ústního jednání nebyly poskytnuty informace, aby se na předmětné jednání mohl připravit. Nedozvěděl se rovněž, z jakého důvodu stížnosti nebude vyřizovat žalobcův nadřízený npor. Ing. J. Ch. a kdo je za uvedená porušení jeho práv odpovědný.
3. Dále žalobce uvedl, že až po příchodu na ústní jednání zjistil, že cílem jeho předvolání byla pouze realizace záměru provést výslech jeho osoby k obsahu písemných stížností stěžovatelů M. H. a Mgr. J. R., kteří nebyli ústnímu jednání přítomni. Dodal, že kopie uvedených stížností mu byly předány. Žalobce popsal, že na počátku jeho výslechu mu plk. Ing. L. sdělil obvinění ze spáchaných kázeňských přestupků, která měl předpřipravena v protokolech č. j. 44954-3/2016-620000-01 a č. j. 36436-4/2016-620000-01. Žalobce odmítl reagovat na další projevy plk. Ing. L. a npor. Bc. K. a odpovídat na jejich dotazy, jelikož mu bylo odepřeno právo se na ústní jednání připravit, neboť předmětné stížnosti viděl poprvé až při ústním jednání. Tyto skutečnosti nebyly uvedeny v protokolech o ústním jednání, proto je žalobce uvedl v písemných námitkách. Žalobce konstatoval, že ani v průběhu ústního jednání se nedozvěděl, kdo provedl kontrolu stavu věcí uvedených o jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobě v předmětných stížnostech, jaký byl rozsah kontroly, mimo otázek, které mu přikázal zodpovědět ředitel celního úřadu písemným rozkazem ze dne 24. 3. 2016, č. j. 36436-2/2016-620000-01. Dále se žalobce nedozvěděl, k jakým kontrolním zjištěním kontrolující při kontrole dospěl, jakými doklady svá kontrolní zjištění doložil, proč žalobce nebyl s kontrolními zjištěními seznámen a proč mu nebylo umožněno podat proti kontrolním zjištěním písemné námitky, to vše v rozporu se zákonem č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád). Rovněž se nedozvěděl, z jakého důvodu mu ředitel celního úřadu výše uvedeným rozkazem přikázal zodpovědět otázky týkající se telefonického rozhovoru s Mgr. R.

4. Podle žalobce je z rozkazu ředitele celního úřadu i z průběhu jednání konaného dne 18. 4. 2016 zřejmé, že bezpečnostní sbor nepostupoval vůči žalobci a stěžovatelům nestranně, nevyžadoval od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou a dotčené osoby neměly při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Proti postupu bezpečnostního sboru, jakož i proti křivému obvinění plk. Ing. L. a npor. Bc. K. ze spáchání kázeňských přestupků žalobce podal dne 29. 4. 2016 písemné námitky. Namísto vyřízení podaných námitek zahájil ředitel celního úřadu s žalobcem na základě uvedeného obvinění řízení o kázeňském přestupku. Podle žalobce však k zahájení takového řízení neměl žádný zákonný důvod. Na základě jednomyslného návrhu členů komise pro kázeňské řízení vydal ředitel celního úřadu rozhodnutí ze dne 14. 6. 2016, č. j. 51929-11/2016-620000-6, jímž žalobce uznal vinným ze spáchání dvou kázeňských přestupků.
5. Žalobce konstatoval, že z předmětných stížností stěžovatelů M. H. a Mgr. J. R. je zřejmé, že se jednání, které mu je kladeno za vinu, nedopustil. Poukázal na to, že M. H. přímo ve stížnosti uvedl důkazy o tom, že žalobce křivě obvinil a že svým jednáním chtěl ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména jej poškodit ve služebním poměru, narušit jeho rodinné vztahy a způsobit mu vážnou újmu. Mgr. J. R. podle žalobce neuvedl pravdivě datum pořízení úředního záznamu a nevysvětlil, proč jako vysoký státní úředník a úřední osoba nevyhotovil úřední záznam způsobem umožňujícím identifikaci tak, aby bylo průkazné, že předmětný úřední záznam byl v podobě, která byla celnímu úřadu zaslána dne 16. 3. 2016, vyhotoven dne 4. 2. 2016. Žalobce měl za to, že Mgr. J. R. rovněž nevysvětlil, proč svá tvrzení neprokázal záznamem jím popisovaného rozhovoru ze dne 3. 2. 2016, ačkoli jej Ministerstvo financí mělo ještě dne 4. 2. 2016 k dispozici, neboť si pořizuje záznamy všech příchodích hovorů a tyto po určitý čas archivuje. Podle žalobce si oba stěžovatelé byli vědomi, jaké následky bude mít křivé obvinění žalobce, pokud jej bezpečnostní sbor zneužije k újmě žalobce a ponížení jeho lidské důstojnosti. Dodal, že bezpečnostní sbor s křivými obviněními takto naložil, zneužil výkonu práv a povinností a přitom pošpinil jméno celní správy. Z průběhu šetření stížností ředitelem celního úřadu podle žalobce vyplývá, že bezpečnostní sbor stranil stěžovatelům tím, že ignoroval jak důkazy v samotných stížnostech, tak i žalobcem předložené důkazy, které svědčily o tom, že žalobce kázeňský přestupek nespáchal. Ředitel celního úřadu žalobce křivě obvinil ze spáchání kázeňských přestupků, přičemž při tomto protiprávním a nemravném jednání podle žalobce u bezpečnostního sboru došlo ke spolčení osob a ke krytí podřízených nadřízenými.
6. Ke stížnosti M. H. žalobce podotkl, že její nedůvodnost vyplývá jak z vyjádření žalobce k protokolu z ústního jednání č. j. 44954-3/2016-620000-01, tak ze samotné stížnosti. S odkazem na uvedené důkazy žalobce konstatoval, že stěžovatel H., který v celním řízení zastupoval společnost DoorHan, přijal jeho písemnou žádost ze dne 23. 3. 2016 ohledně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prověření správnosti pěti uvedených údajů o zboží, které tato společnost dovezla pod pořadovým číslem položky 1 dovozního dokladu ev. č. „X“. M. H. podle žalobce do 4. 4. 2016 předmětnou žádost nevyřídil, a proto se žalobce obrátil přímo na společnost DoorHan. Žalobce poznamenal, že podle odpovědi zaměstnankyně společnosti DoorHan paní D. měl pan H. dne 4. 4. 2016 této paní telefonicky sdělit, že žádost o prověření správnosti všech pěti údajů o zboží již vyřídil. Tímto sdělením vykreslil požadavek celního orgánu a žalobce vůči společnosti DoorHan jako neopodstatněný, nepravdivý, duplicitní a pro společnost zatěžující. V telefonickém hovoru tedy M. H. podle žalobce sdělil uvedené pracovníci o žalobci nepravdivý údaj, který je způsobilý ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména jej poškodit ve služebním poměru, narušit jeho rodinné vztahy, způsobit mu vážnou újmu a rovněž ohrozit dobrou pověst celní správy. Žalobce podotkl, že z důkazů též vyplývá, že M. H. o celnících sděloval nepravdivé údaje již v minulosti. Žalobce podle svého přesvědčení v pozici celního orgánu zjevně nestranně, řádně a svědomitě plnil své služební povinnosti, když dne 6. 4. 2016 reagoval na odpověď společnosti DoorHan ze dne 4. 4. 2016 zprávou, v níž se asertivním sdělením ohradil proti nepravdivým tvrzením M. H. Žalobce měl za to, že svým jednáním hájil nejen svou občanskou a profesní čest, ale i dobrou pověst bezpečnostního sboru. Svůj výrok na adresu M. H. označil žalobce za pravdivý a věcně související s jednáním M. H. nejen dne 4. 4. 2016. Žalobce by naopak dobrou pověst bezpečnostního sboru ohrozil, kdyby se proti nepravdivému obvinění neohradil.

7. Ve vztahu ke stížnosti Mgr. J. R. žalobce uvedl, že pořízení úředního záznamu dne 4. 2. 2016 nebyl schopen prokázat ani stěžovatel, ani Ministerstvo financí, které žalobci sdělilo, že dokument byl pořízen podle zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) dne 4. 2. 2016 a následně byl měněn. Ministerstvo financí podle žalobce nepředložilo žádné důkazy o tom, že Mgr. J. R. předmětný úřední záznam pořídil dne 4. 2. 2016, ani o tom, kolikrát, v jakém rozsahu a z jakých důvodů byl úřední záznam po datu jeho pořízení měněn. Jestliže Mgr. J. R. vyhotovil úřední záznam v souladu s daňovým řádem a elektronicky, měl být podle žalobce tento dokument označen způsobem umožňujícím zjistit, v jaké podobě a kdy byl pořízen a jaké v něm případně byly provedeny změny. Za důkazy o elektronickém vyhotovení úředního záznamu podle § 63 odst. 2 daňového řádu žalobce považoval například ověřovací doložku či elektronický podpis. Žalobce o poskytnutí takového důkazu žádal Ministerstvo financí ve své stížnosti, žádný důkaz mu však nebyl poskytnut, a to ani nadřízeným orgánem Ministerstva financí.
8. Žalobce závěrem poukázal na difamační povahu proti němu podaných stížností, přičemž dodal, že pokud by se proti předmětným rozhodnutím nebránil, mohlo by to vést až k uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti a následnému ukončení služebního poměru. Žalobce dále namítal, že žalovaný pochybil, když napadené rozhodnutí vydával za změnu rozhodnutí ředitele celního úřadu, ačkoli toto rozhodnutí částečně zrušil a současně ve zbylé části potvrdil. Podle žalobce tímto postupem žalovaný potvrdil, že stížnost Mgr. J. R. byla nedůvodná. Žalobce dále vznesl požadavek na náhradu nákladů ve výši 65 000 Kč za soukromý čas strávený studiem, konzultacemi, přípravou na ústní jednání, sepisováním a podáváním písemností v celém správním řízení, další učiněné úkony (např. telefonické hovory, dojíždění na poštu), dopravu za osobami, se kterými vedl konzultace, a jejich pohoštění, používání soukromého počítače a za přístup na internet a dále za sepsání a podání žaloby včetně zaplacení soudního poplatku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost s tím, že napadené rozhodnutí, ani rozhodnutí ředitele celního úřadu nejsou nezákonná. K věci uvedl, že kázeňské řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o služebním poměru a žalobci byla zachována veškerá jeho procesní práva. Účelem ústních jednání vedených s žalobcem dne 18. 4. 2016 bylo prověření skutečností tvrzených v obou stížnostech a zjištění jeho stanoviska. Ačkoli tato jednání do kázeňského řízení nespádají, žalovaný měl za to, že o jejich konání byl žalobce zpraven v dostatečném předstihu dne 12. 4. 2016, tedy v souladu s § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Naproti tomu z předmětného ustanovení nevyplyvá, že by žalobci měly být předem poskytnuty podrobné informace k takovému jednání. Žalovaný podotkl, že se žalobce všechny podstatné informace dozvěděl při samotných jednáních. K námitce neprokázání spáchání kázeňských přestupků žalovaný uvedl, že žalobce přehlíží, že své jednání co do základu nevyvrátil (v žalobě nezpochybnil napsání hanlivého e-mailu o panu H., v odpovědi na otázky ředitele celního úřadu ze dne 1. 4. 2016 potvrdil obsah rozhovoru s Mgr. R.), o pravdivosti rozhodných tvrzení uvedených v podkladových stížnostech a jejich autenticitě proto nebylo sporu. Žalovaný odmítl, že by důvodem změny rozhodnutí ředitele celního úřadu byla nedůvodnost podané stížnosti na žalobce, neboť pravým důvodem bylo promlčení kázeňského přestupku žalobce.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů považuje soud za nezbytné připomenout, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného ve věci konkrétního žalobcova kázeňského přestupku. Soud je podle § 65 odst. 1 s. ř. s. povolán výhradně k tomu, aby posoudil, zda byl žalobce zkrácen na svých právech tímto rozhodnutím nebo v důsledku porušení jeho práv v řízení, jež k vydání napadeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí vedlo. Soudu proto v tomto soudním řízení nepřísluší zkoumat jiné postupy služebních funkcionářů a dalších osob, které se odehrály mimo řízení o kázeňském přestupku, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí.

14. Soud dále připomíná, že žalovaným provedená změna rozhodnutí ředitele celního úřadu měla za následek, že žalobce nebyl potrestán za kázeňský přestupek spočívající v použití nevhodných formulací při telefonickém hovoru s Mgr. J. R. uskutečněném dne 3. 2. 2016. Důvodem provedené změny přitom nebyla žalobcem tvrzená nedůvodnost stížnosti Mgr. J. R., nýbrž uplynutí subjektivní dvouměsíční lhůty pro uložení kázeňského trestu upravené v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru. V souvislosti s tímto kázeňským přestupkem tedy nemohlo dojít k žádnému zásahu do žalobcových práv, když nebyla konstatována žalobcova vina, ani mu nebyl uložen kázeňský trest, a proto se soud pro nadbytečnost nezabýval námitkami, které se tohoto přestupku týkaly, a soustředil se výhradně na námitky vztahující se ke kázeňskému přestupku spočívajícímu v užití věty „*Nepřekvapuje mne, že pan H. sděluje o celnících nepravdivé údaje.*“ v elektronické komunikaci se společností DoorHan, a to včetně souvisejících námitek upozorňujících na domnělá procesní pochybení služebních funkcionářů.
15. Nejprve se soud zaměřil na námitku zpochybňující výrok napadeného rozhodnutí. Podle § 190 odst. 8 věty druhé zákona o služebním poměru platí, že „*[j]sou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změnit nebo zrušit a řízení zastavit; jinak odvolání zamítné a rozhodnutí potvrdit.*“ V projednávané věci skutečně šlo o změnu rozhodnutí ředitele celního úřadu, nikoli o jeho částečné zrušení a zastavení řízení, neboť žalovaný napadeným rozhodnutím změnil vymezení skutku, který byl žalobci kladen za vinu. Žalovaný byl podle citovaného ustanovení plně oprávněn rozhodnutí ředitele celního úřadu změnit, a výrok napadeného rozhodnutí je tak zcela v souladu s § 190 odst. 8 větou druhou zákona o služebním poměru. Použitá formulace je navíc naprosto srozumitelná a přehledná, přičemž již ze samotného výroku žalobou napadeného rozhodnutí je bez dalšího zřejmé, za jaký kázeňský přestupek byl žalobce potrestán. Soud proto neshledal namítané porušení zákona o služebním poměru, pokud jde o formulaci výroku napadeného rozhodnutí a s tím související žalobcova práva. Soud dodává, že z hlediska případného zásahu do žalobcových práv není žádný rozdíl v tom, zda žalovaný rozhodnutí ředitele celního úřadu změnit, nebo zda je zčásti zrušit a řízení v tomto rozsahu zastavit a ve zbytku odvolání zamítné a rozhodnutí potvrdit; v obou případech totiž řízení o kázeňském přestupku doručením takového rozhodnutí končí bez možnosti toto rozhodnutí napadnout odvoláním.
16. K souboru námitek vztahujících se k ústnímu jednání konanému dne 18. 4. 2016 považuje soud za důležité uvést, že toto jednání nebylo ústním jednáním konaným v rámci řízení ve věcech služebního poměru ve smyslu § 169 a násl. zákona o služebním poměru, neboť správní řízení bylo zahájeno až oznámením o zahájení společného řízení o kázeňských přestupcích ze dne 25. 4. 2016, č. j. 51929-3/2016-620000-01. Jak vyplývá z protokolu ze dne 18. 4. 2016, č. j. 44954-3/2016-620000-01, tohoto dne bylo s žalobcem vedeno jednání podle čl. 4 odst. 5 služebního předpisu č. 9/2006 – Vyřizování stížností a petic v Celní správě České republiky, ve znění pozdějších změn a doplňků, jehož cílem bylo seznámení žalobce se stížnostmi M. H. a Mgr. J. R. a získání žalobcova vyjádření k těmto stížnostem. Nešlo tedy o ústní jednání podle zákona o služebním poměru nebo podle správního řádu a osoby, které při tomto jednání vystupovaly vůči žalobci jako zástupci celní správy, nejednaly v pozici správního orgánu rozhodujícího o kázeňském přestupku. Teprve v návaznosti na uvedené ústní jednání konané dne 18. 4. 2016 podal dne 22. 4. 2016 plk. Ing. K. L., 1. zástupce ředitele celního úřadu, podnět k zahájení kázeňského řízení, které bylo Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zahájeno až dne 25. 4. 2016. Uvedený postup podle interního služebního aktu, který se uskutečnil před zahájením řízení, tudíž nemohl nijak ovlivnit zákonnost napadeného rozhodnutí ani jemu předcházejícího řízení.

17. Soud nepřisvědčil ani žalobcovu tvrzení, že nebyl dán důvod k zahájení řízení o kázeňském přestupku. Podle názoru soudu naopak skutečnosti zjištěné ze stížností M. H. a Mgr. J. R. představovaly dostatečný důvod pro zahájení řízení o kázeňském přestupku, neboť z nich vyplývalo důvodné podezření, že se žalobce dopustil porušení služební kázně a pravidel služební zdvořilosti. K poukazu žalobce na skutečnost, že služební funkcionář namísto vyřízení žalobcem uplatněných námitek ze dne 29. 4. 2016 zahájil řízení o kázeňském přestupku, soud připomíná, že předmětné řízení bylo zahájeno již dne 25. 4. 2016 doručením výše zmíněného oznámení o zahájení řízení žalobci, což žalobce potvrdil ve svém podání ze dne 2. 5. 2016. Služební funkcionář tedy v době zahájení řízení ještě nevěděl o tom, že žalobce uplatní nějaké námitky proti obsahu protokolů ze dne 18. 4. 2016, a nemohl na tyto námitky reagovat namísto zahájení řízení, jak požadoval žalobce. Soud dodává, že žalobce nebyl nijak zkrácen na svých právech, neboť jeho vyjádření k protokolům ze dne 18. 4. 2016 byla při rozhodování služebních funkcionářů zohledněna.
18. Dále se soud zabýval námitkou, že žalobce uvedením věty „*Nepřekvapuje mne, že pan H. sděluje o celnících nepravdivé údaje.*“ v e-mailové komunikaci se společností DoorHan kázeňský přestupek nespáchal.
19. Podle § 45 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že „[p]říslušník je povinen
 - a) dodržovat služební kázeň,
 - e) dodržovat pravidla služební zdvořilosti.“
20. Z § 46 odst. 1 téhož zákona vyplývá, že „[s]lužební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.“
21. Podle § 18 zákona o celní správě pak platí, že „[c]elník i občanský zaměstnanec je při výkonu působnosti orgánů celní správy povinen dodržovat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní.“
22. Žalobce tvrdil, že svým jednáním hájil nejen svou občanskou a profesní čest, ale i dobrou pověst celní správy. Svůj výrok považoval za pravdivý a odpovídající jednání M. H. Z tvrzení žalobce tedy podle názoru soudu vyplývá, že brojí toliko proti právní kvalifikaci svého jednání jako kázeňského přestupku, aniž by rozporoval vlastní skutkový děj. Soud proto skutkový děj, který vzali služební funkcionáři za prokázaný a který je řádně zdokumentován ve správním spisu, považoval za nesporný. Současně z žalobních tvrzení vyplývá, že žalobce svou argumentaci založil především na tom, že jeho jednání odpovídalo dané situaci, bylo po právu, a nelze jej proto kvalifikovat jako kázeňský přestupek podle zákona o služebním poměru.
23. Soud uvádí, že povinnost celníka podle zákona o celní správě, jakož i povinnost příslušníka bezpečnostního sboru podle zákona o služebním poměru dodržovat při svém jednání pravidla zdvořilosti je jasně deklarovanou povinností, které se nelze zprostit s odůvodněním, že si její porušení okolnosti případu vyžádaly. Žalobce coby příslušník celní správy je povinen za všech okolností zachovávat pravidla zdvořilosti a dbát cti, vážnosti a důstojnosti osob i své vlastní. Tato pravidla žalobce evidentně porušil, neboť se při e-mailové komunikaci se společností DoorHan nezdržel nevhodné poznámky k osobě M. H., kterého svým tvrzením, že sděluje nepravdivé údaje o celnících, mohl uvrhnout do

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

špatného světla před jeho klientem, společností DoorHan. Aniž by soud hodnotil pravdivost takového výroku, je nutné uvést, že činit taková prohlášení, ať již pravdivá jsou, či nikoli, příslušník celní správy jednoduše nemůže. Soud proto uzavírá, že žalovaný dospěl na základě zjištěného skutkového stavu ke správnému právnímu závěru o tom, že se žalobce svým tvrzením o M. H. v e-mailové komunikaci dne 6. 4. 2016 dopustil kázeňského přestupku.

24. Žalobce dále namítal, že služební funkcionáři nepřihlédli k důkazům uvedeným ve stížnosti M. H. ani k důkazům, které navrhoval sám žalobce, neboť kdyby tak učinili, museli by dojít k závěru, že podaná stížnost je pouze křivým obviněním.
25. Podle § 174 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru platí, že „[ú]častník má právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům.“ Z § 186 odst. 2 zákona o služebním poměru vyplývá, že „[p]říslušníkovi musí být před uložením kázeňského trestu dána možnost vyjádřit se k věci, navrhovat důkazy a hájit se. Služební funkcionář musí vyslechnout také osobu, která podala podnět k zahájení řízení.“
26. Ze záznamu o ústním projednání kázeňských přestupků ze dne 3. 5. 2016, č. j. 51929-6/2016-620000-6, vyplývá, že žalobce při jednání předložil písemné vyjádření, v němž namítal, že byl bez jakýchkoli důkazů křivě obviněn ze spáchání kázeňských přestupků. Dále se již k věci nevyjádřil ani nenavrhл provedení žádných důkazů. V předmětném vyjádření žalobce pouze označil za přílohy svého podání oznámení o zahájení společného řízení o kázeňských přestupcích ze dne 25. 4. 2016 a svá vyjádření k obsahu protokolů ze dne 18. 4. 2016, žádné důkazy k prokázání svých tvrzení však neuvedl. Ve vyjádření k zápisu z jednání komise ze dne 10. 6. 2016 žalobce sice část textu označil jako „důkazy“, nicméně materiálně šlo pouze o tvrzení, kterými chtěl podpořit svou argumentaci, že jeho prohlášení o M. H. je pravdivé. V odvolání žalobce jako důkaz označil korespondenci s T. D., tedy důkaz, o který byla podaná stížnost zejména opřena.
27. Na základě výše uvedeného tedy soud konstatuje, že žalobce vyjma důkazu e-mailovou komunikací ze dne 6. 4. 2016 nenavrhл provedení žádného dalšího důkazu, přičemž služební funkcionáři k tomuto důkazu přihlédli. Soud proto námitku neprovedení žalobcem navržených důkazů neshledal důvodnou.
28. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené dokazování, neboť všechny relevantní skutečnosti byly řádně zdokumentovány ve správním spisu.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. března 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)